

[Rager.]

mangler de det. Det kan naturligvis drøftes, om man skal nedsætte det ene eller det andet, men jeg advarer stærkt imod Konsekvenserne. Vil en Voldgift i Øjeblikket ikke i Virkeligheden være saa bundet af hele det Forligsmandskompleks, der er vedtaget, at det er meget uheldigt at nedsætte en Voldgiftsdomstol under det Pres? Og er det muligt overhovedet, selv om der kunde opnaas Enighed om Voldgift, at opnaa Enighed om dens Sammensætning? Der har jo været stor Divergens før, og man har villet presse Forligsinstitutionen ud af den, medens man fra anden Side bestemt ønskede den. Jeg tror, Vanskelighederne vil blive uovervindelige. Tiden er knap, og det, der er det principielle, at vi bør undgaa Konflikt, er det afgørende, det første afgørende.

Jeg forstaaer paa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at han ønsker et Udvalg, og i saa Tilfælde er vi naturligvis ogsaa villige til at behandle det foreliggende Lovforslag i et Udvalg, og vi er indstillet paa at give det en velvillig og hurtig Behandling.

Valdemar Thomsen: I Modsætning til de foregaaende Talere kan jeg straks erklære, at min Gruppe ikke under nogen Omstændigheder vil gaa imod Slagteriernes Ønske. I og for sig er det ikke noget nyt, at Regeringen og Flertallet tager Parti i en Konfliktsituation paa en Maade, som afgjort maa siges at være paa tværs af Landbrugets Interesser.

Det, Spørgsmaalet i Realiteten drejer sig om, er selvsagt ikke alene de faa Øre, som Slagteriarbejderne stiller Krav om. Regeringen tænker aabenbart som Manden, der læssede Tørv: Kan Hesten trække den, kan den vel ogsaa trække den næste. Manden læssede i sin Troskyldighed saa længe, saa han kørte fast, og saa meget kan jeg betro Statsministeren, at det gør han ogsaa, hvis han fortsætter lige saa tankeløst, lige saa ligegyldigt. Men, som sagt, det er ikke de faa Øre, det drejer sig om. Det er ikke Slagteriarbejderne, vi vil til Livs. Nej, Spørgsmaalet er af langt alvorligere Karakter, og Tiden vil, tror jeg, snart være inde, da det maa klares, om Regeringen og dens Partier Gang paa Gang ved Lov kan fastlægge et Lønniveau, der ikke har nogen som helst Forbindelse med Betalingsevnen hos den Part, der skal udrede de øgede Omkostninger.

Hvis Regnestykket var saa simpelt, som man fra Flertalspartierne og fra Re-

geringen synes at mene, ja, saa var Sagen ligetil. I Regelen stiller man det op paa den Maade — det er gjort ogsaa her i Dag af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet —, at man siger: Det, vi kræver, er ikke nogen egentlig Lønstigning, nej, det er kun at blive holdt skadesløs for den Prisstigning, der har fundet Sted, hvilket vil sige, som det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen udtalte, fastholde den uændrede Realløn. En saadan Snak kunde der i og for sig være Mening i, saafremt Regeringen havde vist Evne til at udnytte de Muligheder, der foreligger, hvis Regeringen havde vist Evne til at forbedre Levevilkaarene for Befolkningen i Almindelighed. Det har Regeringen ikke, tværtimod. Økonomisk gaar det den Vej, som Hønsene skraber, og derfor kan Reallønnen ikke opretholdes. Nu forsøger man saa at springe over, hvor Gærdet er lavest, men det vil jeg sige herfra: Statsmandskunst, Statsmandskløgt skal noget saadant ikke kaldes.

Den højtærede Statsminister sagde, da han her for et halvt Døgn siden forelagde nærværende Forslag, undskyldende: Det samme Forslag, som her foreligger, er i Virkeligheden vedtaget af Arbejdere og Arbejdsgivere i alle andre Fag, og Lønnen dækker kun Prisstigningen plus et rimeligt Tillæg. Men altsaa slet saa ligetil, som Statsministeren synes at mene, er det imidlertid ikke, medmindre Statsministeren og Flertallet vil overse — og det vil de aabenbart — en temmelig afgørende Faktor, nemlig Indtægtsniveauet, overse Købekraften hos den Part, som skal betale den saakaldte Realløn. I dette Tilfælde er det Landbruget, der skal betale de forøgede Omkostninger, og derfor er det naturligt, forekommer det mig, at spørge, om dette Erhverv har Indtjeningsmuligheder, der betinger, at det kan taale endnu større Udgifter. Det samme Spørgsmaal vilde der for øvrigt have været Grund til at rejse, da Svikmøllen med de stigende Lønninger, de stigende Varepriser, endnu højere Lønninger, sattes i Gang med de stigende Arbejdslønninger i andre Erhverv og ekstraordinært Løntillæg til Tjenestemænd og ligestillede; thi ogsaa disse Udgifter vil Landbruget og de øvrige saakaldte frie Erhverv i stor Udstrækning komme til at bære. For Arbejdsgiverne er det hele, i hvert Fald i mange Tilfælde, nærmest et Regnestykke. Man kalkulerer, man lægger Udgifterne over paa Forbrugerne og tager selv i Læ heraf en Ekstrafortjeneste. Man lægger det over paa Forbrugerne, der igen vælter det videre, indtil det ender